

ГРИЦЬКО: А я що казав? А видите! Вечір такий, що хоч у воду... те... що хоч сядь... те... взагалі. Ага, але сісти то таки можна! (Обоє сідають на колоді).

ОЛЕСЯ: А все таки, ви оповідайте що...

ГРИЦЬКО: Шкода часу! Інший може й оповідав би, а я ні. Інший може й оповідав би тут зараз, що він голодний, як сто чортів. Плів би про якісь дурні пироги, галушки, голубці, хліб, масло, сир, сало, мід, кашу, сметану, бараболю, капусту, фасолю, молоко, борщ... й про інші такі дуже смачні речі для кожного бідного вояка... А я ні... Я вам ось про місяць, про соловейка... Співаю, хоч там у животі... те... взагалі... Я не з тих! Я видержу... хіба щоб ні... та... Нічого не шкодить... Взагалі...

ОЛЕСЯ: (хоче встати): Справді! А я навіть і не подумала про те...

ГРИЦЬКО (наче придержує її): Куди ж ви? Може хочете принести щось попоїсти? Щось добре масного і смачного? І не дуже зимного? О, що то, то ні! Не дозволю! Хіба що дозволив би... Ні, таки не дозволю! А по решті, як хочете... (Олесья встає, Грицько далі сидить на колоді).

2. Я В А.

ПАЛАЖКА (виглядає зправа): Олесью, ти тут? А вечеряти не гадаєш?

ГРИЦЬКО: (підстрибнув із колоди): На, маєш...! Знову стара!

ОЛЕСЯ: Я йду, йду, бабусю!

ПАЛАЖКА: Ов, то й ти тут, синку?

ГРИЦЬКО: Ая... ая... взагалі...

ПАЛАЖКА: А нащо ж ти вуса підголив? Вполудне ще був з вусами... Такі гарні вуса...

ГРИЦЬКО: Вуса? Ага, ви може гадаєте, що то мене ви так у полудне ціпком гнали. О, то був інший! Я нічого! Я дуже спокійний! Я собі осьтут, тільки сидів... ояв... сидів... тойво... взагалі...

ПАЛАЖКА (виходить поволі): А ти, Олесью?

ОЛЕСЯ: Я? А хіба ж мені не можна в сад вийти, соловейка послухати?

ПАЛАЖКА: Ага... соловейка... (іде блище).

ГРИЦЬКО (до себе): Ого, нема дурних! (Голосно): Поважання! Поважання! (Салютує й мерщій вибігає).